

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 187.

54de Møde.

Mandagen den 15de April.

(Fortf.)

Mourier (fortsat): Man har vel sagt, og jeg nægter ikke, at det har gjort mig ondt, at høre det af en af de ærede Talerne, som have udtalt sig i den Retning, at det skulde være unødvendigt, at have en Presselov, og bedst, slet ingen saadan Lov at have; det forstaaer sig, at, gaaer man ud fra den Forudsætning, saa kan dette Lovudkast ikke tiltale, og da vilde man ikke finde sig fyldestgjort ved noget som helst Udcast til en Presselov. Det har været meget betegnende for mig, at man, ved at skulle tydeliggjøre, hvorfor da en Presselov er en saa overflødig Ting, har troet at kunne holde sig til den Tanke, at Pressen skulde være at betragte som et Redskab, og at der desaaarsag ligesaa lidet skulde behøves en Lov om Pressens Brug, som man meente, at der behøves Love om Brugen af andre Redskaber, som ogsaa kunde misbruges til ulovlige Gjerninger; thi netop dette antyder, synes mig, det urigtige Standpunkt, hvorpaa man staaer. Ja, var Pressen et simpelt Redskab, man kunde føre med Haanden, for at slaae til, da kunde man have Ret. Men jeg tillader mig at spørge, om ikke det netop er Opgaven at udfinde, hvorledes Lovgivningen bør ordne disse Forhold med behørigt Hensyn til Pressens ganske eiendommelige Natur; dette er Spørgsmaalet, og naar man nu indskrænker sig til at betragte Pressen som et simpelt Redskab, da besvarer man slet ikke Spørgsmaalet, man gaaer da aldeles ikke ind paa det, som udgjør Spørgsmaalets egentlige Indhold; thi, mine Herrer, det er netop Hovedsagen, at, hvis man vil kalde Pressen et Redskab, saa er den et Redskab af en saadan særegen Natur, at denne gjør en Presselov fornøden. Det er netop det, som følger af Pressens Eiendommelighed, at,

hvis Lovgivningen ikke griber ind med ordnede Bestemmelser, saa kunne de groveste Brud skee paa den borgerlige Orden, Fornærmelser begaaes mod Staten, mod den offentlige Sædelighed, mod Medborgeres Bælfærd og Ære, uden at det er muligt at paavise Noget, hvem Ansvarret kan ramme. Jeg vil bede de Herrer at betænke, at Grundloven vel har erklæret, at Enhver er berettiget til ved Trykken at offentliggjøre sine Tanker, men at den tilføjer: „dog under Ansvar for Domstolene“; og det var dog ingen Gjennemførelse af Grundloven, om Lovgivningen her ordnede Forholdene saaledes, at dette Ansvar for Domstolene kunde gøres ganske illusorisk. Men dette vilde kunne skee, naar ingen Bestemmelser gaves om de saakaldte formelle Presseforførelser; thi da vilde det staae Enhver, som var uædel nok til saaledes at ville misbruge Pressen, frit for at udstroe en Gift, som kunde gjennemtrænge Folket i mange Retninger uden at det lod sig paavise, hvorfra den havde sit Udspring. Jeg antager nu ingenlunde, at det, fordi der ikke havde nogen Presselov, er en Selvfølge, at der ogsaa virkelig skulde blive begaaet en Mængde Udfælselser igjennem Pressen, men jeg mener, at det ikke var Lovgivningens Skyld, at dette ikke skete; Lovgivningen havde da i Sandhed kun slet røgtet sit Kald ligeoverfor Pressen, der kan bære saa velsignelsesrige Frugter, men ogsaa være saa fordærvelig i sine Udfælselser, og i alt Fald er en Institution af saa overordentlig indgribende Indflydelse, ligeoverfor hvilken det ikke kunde forsvares, at Statsmagten skulde staae lam og kraftløs. Ingen, mener jeg, tør tilraade, at vi ingen Presselov skulde have, naar han ikke vil, at Lovgivningen skulde aabne Døren for en tollesløs Presse, og det kan ingen forstandig Ven af sand Pressefrihed ville. Det kan ogsaa fortjene at bemærkes som Noget, der hører til Pressens Eiendommeligheder, at den, hvis man vil kalde den saa, er